

TA ĐÃ YÊU CON BẰNG MỖI TÌNH MUÔN THUỞ!

... Câu chuyện ơn gọi tu dòng của con có thể so sánh với dụ ngôn Vị Mục Tử nhân lành để chín mươi chín (99) con chiên ngoài đồng hoang để đi tìm cho kỳ được một (1) con chiên bị mất (Luca 15,4). Con chiên lạc mất này chính là con!

Con là trưởng nữ trong gia đình Công Giáo có 5 người con. Ngay từ thơ bé Đức Mẹ MARIA đã canh giữ con cũng như gia đình con. Thân mẫu con rất chú trọng việc giáo dục con cái. Đặc biệt mẹ con để ý cách riêng đến con và em gái con. Cho dầu song thân không thường xuyên lãnh nhận các bí tích, các ngài vẫn biết thông truyền cho con cái các nguyên tắc thánh thiêng nòng cốt và bất khả xâm phạm.

Như con vừa nói, Đức Mẹ MARIA canh giữ con ngay từ thời thơ bé. Thật thế, năm 12 tuổi con theo học nơi trường các nữ tu Salésien, núp bóng thánh **Gioan Bosco** (1815-1888) và thánh **Phanxicô đệ Sales** (1567-1622). Tuy nhiên, đầu lớn lên trong bầu khí đạo đức con vẫn thích sống như bao thiếu nữ đồng lứa tuổi. Con ham chơi, yêu đời và chạy theo các bóng hình giả-trá phù-du của thế gian. Từ năm 15 đến 20 tuổi là khoảng thời gian trôi nổi đẩy-đưa nhất của quãng đời thanh xuân. Con lú-lo nhí-nhảnh với bạn bè. Con có tất cả những gì con ưa thích. Cha mẹ con không hề để con thiếu thốn bất cứ thứ gì: ăn mặc hợp thời trang, dư giả tiền của, tự do học hành và đi đây đi đó. Con cũng có sắc đẹp kha-khả nên thường được người đời tấ-tắc ngợi khen.

Nói tóm lại, con nằm trong tay mọi ước mơ trần thế, vậy mà nội tâm con vẫn bất ổn không vui. Vào những lúc ngồi thình lặng suy tư một mình, con hướng tâm hồn lên với Chúa. Con tin nơi THIÊN CHÚA, nhưng không bao giờ nghĩ rằng THIÊN CHÚA có thể can dự vào cuộc đời con. Do đó, mặc dầu lớn lên cạnh các nữ tu, nếu thình thoảng trong con có lảng-vảng tư tưởng đi tu liền bị con tức khắc gạt ngang! Con nhất quyết không muốn trở thành nữ tu!

Thời gian tuần tự trôi qua trong cuộc sống bình thường. Cho đến một ngày Đức Trinh Nữ Rất Thánh MARIA trực tiếp can thiệp. Mẹ siết chặt con vào lòng Mẹ và đưa con đến với Đức Chúa GIÊSU. Hôm ấy là 30-4-2001. Đó là ngày các nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm đi vào cuộc đời con và làm đảo lộn tất cả. Câu chuyện diễn tiến như sau.

Hôm ấy thân mẫu con nhất quyết đưa hai chị em con đến nhà Dì con để tham dự buổi họp mặt cầu nguyện chung. Cũng có sự hiện diện của các nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Thoạt trông thấy Các Chị còn trẻ và đoan trang trong chiếc áo dòng màu xanh-xám nhẹ, không hiểu sao lòng con bỗng xóc động bởi hồi. Con thắc mắc tự hỏi tại sao? Tại sao ư? Con không biết nữa! Chỉ biết rằng kể từ ngày đáng ghi nhớ ấy, con không bao giờ quên những nét mặt tươi vui xuân trẻ trong trắng ấy! Và kể từ sau lần gặp gỡ đầu tiên này, hai chị em con rất thích tham dự các buổi họp mặt cầu nguyện chung như thế.

Riêng con, vẫn còn những tâm tình ngổn-ngang trái ngược nhau. Một đảng con lo lắng tự hỏi: *"Phải chăng mình có ơn gọi tu dòng?"* Đảng khác, mỗi khi tư tưởng đi tu xuất hiện, con cương quyết đẩy xa, y như thể đó là tư tưởng kéo theo chuyện không lành! Con khẳng khái từ chối. Con cương quyết khẳng định: *"Không! Không thể được!"* Thế nhưng cùng lúc ấy, tiếng Đức Chúa GIÊSU gọi mời trong con mỗi

ngày một rõ ràng hơn, một mảnh liệt thúc bách hơn. Con gần như không thể nào chống cự lại được. Còn đang phân vân không biết phải xử sự ra sao thì một sự kiện khác xảy ra làm rung chuyển cuộc đời con.

Đó là chuyện em gái con. Hai chị em con thương nhau đậm đà thắm thiết. Chúng con luôn khăng khít và hòa hợp trong mối dây ràng buộc tình thân. Bỗng chốc, em con quyết định từ bỏ tất cả để gia nhập dòng các Nữ Tu Phan Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Giờ đây chỉ còn lại mình con đơn độc nơi gia đình. Tình huống thật éo le. Một bên tiếng Chúa gọi con thúc bách ra đi. Bên kia gia đình con còn đang đau đớn vì cuộc ra đi của em gái con. Con không nỡ gây thêm một vết thương nữa trong trái tim còn “nưng-mủ” của Ba Má con.

Thêm vào đó vẫn còn có sự kiện trái nghịch diễn tiến trong nội tâm con. Một đảng em gái con đã vào tu nơi Cộng Đoàn Các Nữ Phan-Sinh Vô Nhiễm, đảng khác con vẫn tiếp tục có những tâm tình chống đối mỗi khi nghĩ về các nữ tu hoặc tư tưởng muốn chọn nếp sống tu trì. Chỉ có điều hơi khác là bây giờ con nghĩ rằng em con và con được Đức Chúa GIÊSU yêu dấu cách riêng. Ngoài ra Đức Mẹ MARIA vẫn tiếp tục canh giữ cuộc đời con. Đức Mẹ ban thêm sức mạnh để con sẵn sàng từ bỏ thế gian và gia đình.

Hai năm trôi qua kể từ ngày em gái con đi tu. Gia đình con giờ đây đã đủ sức tiếp nhận một tin mới khác. Con nhớ rõ hôm ấy là ngày 23-9, ngày lễ kính **Cha thánh Pio thành Pietrelcina** (1887-1968), con trình trọng báo cho gia đình biết quyết định chọn nếp sống tu dòng. Mọi người ngỡ ngàng đau đớn. Nhưng tất cả cúi đầu chấp nhận thánh ý THIÊN CHÚA. Rồi đến ngày 4-10, lễ kính thánh Phanxicô thành Assisi (1182-1226), Ba Má con lập lại cử chỉ dâng hiến đưa con gái thứ hai cho THIÊN CHÚA. Ba Má con can đảm để con tự do từ giã thế gian đi theo tiếng gọi của Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Đấng là Chủ Tể mọi chân-thiện-mỹ.

Giờ đây con là nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Con ước ao trở thành chiếc bánh bé nhỏ của đau thương và của tình yêu trong bàn tay dấu ái của Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm để góp phần cứu rỗi các linh hồn.

(Chứng từ của Dì Phước Maria Catarina, người Ý).

... Từ xa THIÊN CHÚA đã hiện ra với tôi và phán: “Ta đã yêu con bằng mối tình muôn thưở, nên Ta vẫn dành cho con lòng xót thương. Ta sẽ lại xây con lên và con sẽ được xây lại, hồi trình nữ Israel. Con sẽ lại nên xinh đẹp; với những chiếc trống cơm, con sẽ xuất hiện giữa đám nhảy múa tưng bừng. Con sẽ trồng nho lại trên núi đồi Samari; những kẻ trồng cây sẽ trồng cây và được hưởng hoa lợi. Vì có ngày trên núi Ép-ra-im người canh gác sẽ hô lớn: “Đứng lên nào, chúng ta lên Sion, đến cùng THIÊN CHÚA chúng ta!” (Giêrêmia 31,3-6).

(“Immacolata Mia”, n.10, Dicembre/2006 + n.1 Gennaio/2007, trang 14-15)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt